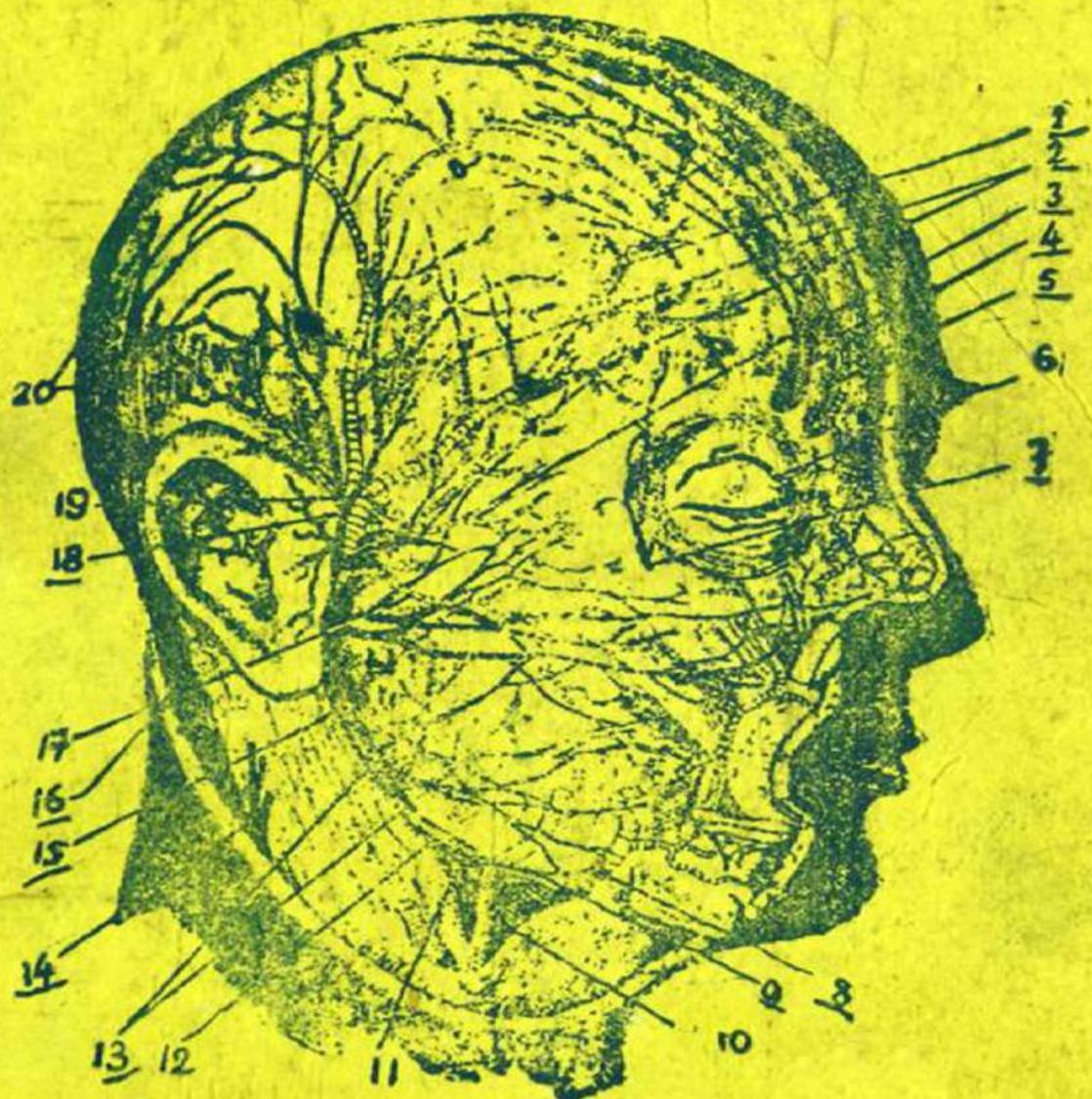

CHÂM CỨU HỌC TOÀN KHOA
TRỊ LIỆU THẦN KINH HỌC

Y ÁN CHÂM CỨU THỰC NGHIỆM

Sơn giả THƯỢNG-TRÚC

THẦN KINH và ĐỘNG MẠCH ĐẦU, MẮT

Cbi Lăng Xuất Bản

292 Võ-Tánh nối dài Tân-Sơn-Nhật Gia-dịnh
Đ.T : 44.613

**CHÂM CỨU HỌC TOÀN KHOA
TRỊ LIỆU THẦN KINH HỌC**

**Y ÁN CHÂM CỨU
THỰC NGHIÊM**

Chi Lăng Xuất Bản

TÀI LIỆU THAM KHẢO

Châm-cứu Đại-thành.

Formulaire d'acuponcture

Docleur J. Lavier

Précis de la vraie acuponctur chinoise.

Soulié de Morant.

Châm-cứu Bách Bình Thực dụng.

Trần-tá-Hoàng .

Bách bình nghiệm phương.

Trần-lòn-Nhơn

Tiêu-nhi Bách bình nghiệm phương.

»

Phụ-nhơn bách bình nghiệm phương.

»

Hiện-Đại Trung-Y Dược Tạp chí.

Trần-Cư-Lam.

Hiện-Đại Trung-Y Nội-khoa học.

»

Giảng-minh Châm-cứu-học.

Trung-Y Học-Viện

»

Châm-cứu trị liệu học.

Y-Học-sĩ Hà-Trọng-Đào

Châm-cứu-học.

Trần-lòn-Nhơn

Trung-Quốc danh-y nghiệm-phương.

Dương-y-Hiệp.

Lâm-sản các khoa Tông hợp trị liệu.

Châu-Liên.

Tân-châm-cứu-học.

Việt-Phong-Tiên

Nham-chứng trị liệu.

Đường-minh-Sơn

Giảng-minh Thiết-dụng châm-cứu-học.

Vương-tuyết-Đài

Châm-cứu-học thủ-sách.

Soạn giả *Thiêng Trác*
Hình tác giả hiện kim

Chay tài tưa

Đề tựa quyền Y-ÁN-CHÂM-CỨU THỰC NGHIỆM này, tôi xin dịch bài nói về KHOA CHÂM-CỨU Ở ÁU-CHÂU (L'ACUPONCTURE EN EUROPE) của Ông SOULIÉ DE MORANT trong quyền PRECIS DE LA VRAIT ACUPONCTURE CHINOISE sau đây để công hiến cùng độc-giả.

* Trước khi xuất bản cuốn sách dày đú và vi-dai về Khoa Châm-cứu căn cứ vào tài-liệu phiên dịch của TRUNG-HOA và các chứng nghiệm để đáp ứng lời yêu cầu của một số Y-sĩ, tôi quyết định trình bày nơi đây điểm chính của phương pháp trị liệu một vài căn bệnh mà ÁU-CHÂU tỏ ra bất lực một phần nào.

Hơn nữa với quyền sách nhỏ này, công chúng có thể phân biệt trong số Y-sĩ thực hành khoa Châm-Cứu ai đã học hỏi từ nguồn gốc, ai chỉ vì sự bành trướng mạnh mẽ của khoa Châm-Cứu mà cho rằng hành nghề này không cần học hỏi, lại tin vào sự cầm nghi thật thà dốt nát của thần chủ và uy lực của quảng-cáo.

Từ năm 1901, sau khi học hỏi ở Trung-Hoa cách đây 6 năm, lần đầu tiên tôi đem vào nước Pháp phương pháp trị-liệu bằng Kim thuật và Ngại cứu mà ở Áu-Châu, Mỹ-Châu từ trước hấy còn bị quan niệm mơ hồ, nay đã có thể thực nghiệm, các cuộc thí nghiệm ngày gia tăng, kết quả đã được công nhận, do đó không thể không biết đến khoa Châm cứu.

Phải công nhận rằng nếu lúc sơ khởi Bác-sĩ Paul. Ferreyrolles không áp dụng những điều tôi đã học tập ở Trung-Hoa thì ở Áu-Châu đến nay cũng vẫn còn không biết tới Khoa này.

Tôi là lãnh-sự, Văn-học giả, Hoa-ngữ học giả, đã trở thành một Đông Y-sĩ chỉ vì khi thâu thập được kết quả trong môn học này, tôi không hề suy nghĩ gì hơn là cần phải học hỏi cho được 1 thuật rất kỳ diệu đối với tôi; và vì thế khi trở về Pháp tôi đem ra phổ biến khi gặp sự nghi kỵ.

Nhưng nhờ các Bác-sĩ Marcel và Thérèse Martiny sau khi khảo sát nghiêm khắc khoa Châm-Cứu Trung-Hoa chân truyền để được theo dõi phát huy và tránh cho ngành này khỏi bị thực-nghiệm một cách mù-quán với những kết quả không xác tín và tạm thời.

Từ đó Bác-sĩ Flankin ở Bệnh-viện Bichat và các vị Nội trú : Macé de Lépinay và Gallot dùng tài liệu của tôi và của Bác-sĩ Ferreyrolles thi hành vào cuộc thực nghiệm tại Y-Khoa Đại-học. Họ thống kê và thông báo những kết quả tốt hay không tốt cho Hội Nghiên-Cứu các nhà Bác-học của chúng ta.

Bác-sĩ J. Landowski, Barjac, Poret M. Lavergne, Sauvageot, Bonnet-Lemaire v.v. nhờ phương pháp ấy thu hoạch được nhiều kết quả trị liệu tuyệt hảo.

Có vài Y-sĩ bạo dạn dựa vào tài liệu của tôi và của các môn đệ đem ra trị bệnh cũng được nhiều kết quả bất ngờ.

Trái lại trước sự thành công của phương pháp đó lại công bố là đã tự phát minh mà không nhận là vừa mới được thụ huấn.

Đã đến lúc cần phải chính-xát hóa và thu thập những ý niệm rải rác trong nhiều tài liệu, ngõ hầu những cuộc thực nghiệm của Trung-Hoa tự nhiều thế-kỷ nay không trở thành vô hiệu, và những nhà khảo cứu nhiệt tâm có thể có thêm phương tiện để cứu chữa các bệnh.

Nhưng có điều làm cho người ta suy nghĩ là tại sao từ lâu rồi, ở Âu-Châu không tìm hiểu khoa Châm-cứu, và tại sao khoa Châm-Cứu không phải do một vị Bác-sĩ nào phò biến mà phải do một nhà Hoa-ngữ học.

Trước hết chúng ta không nên quên rằng những nhà truyền-giáo và nhất là các vị Bác-học thuộc dòng Jésuites ở Bắc-kinh từ thế-kỷ thứ 17 đã thu lượm được những điều kỳ diệu và đã trình bày những điểm chính

Thời đó vì sự độc đoán trong đầu óc nhân loại, luôn luôn lại cấm đoán phân tách một phương pháp mới lạ hay bắt phải sửa đổi lại theo thực trạng về tinh thần và vật chất, như Pasteur đã bị làm nhục trước khi được sùng bái, Quang chất trước tiên cũng không được thừa nhận, phương-thức Vị-bệnh liệu bệnh chưa được dạy trong Y-khoa.

Mặc dầu những tài liệu phiên dịch của các vị Giám-mục bị hạn chế gắt gao, các Bác-sĩ Berlioz de Tour (phụ thân 1 Nhạc-sĩ), Bác-sĩ Jules Cloquet Giáo-sư Y-khoa Đại-học Paris quyết tâm thực hành tri-bệnh bằng Châm-kiết vào năm 1825.

Nhưng vì quá dốt nát nên không áp dụng đúng khoa Châm-thuật của Trung-Hoa, họ lại dùng cách đâm sâu vào nội tạng những cây kim thật dày - rồi để yên trong đó từ 20 đến 30 tiếng đồng hồ.

Các cuộc thí-nghiệm này mở đầu cách trị bệnh bạo tàn thực tế kết quả khả quan, nhưng không được bền vững lâu dài, tuy Bác-sĩ Cloquet đã được tiếng trong bao nhiêu năm trị bệnh.

Khoa Châm-Cứu chấn truyền Trung-Hoa vì việc đẽ xướng sai lầm này đã bị mất tín nhiệm nên ở Âu-Châu thời không nghiên cứu nữa. Tuy vậy năm 1863 Ông Lãnh-sự Dabry lại công bố một tài liệu quan trọng của Y-Khoa Trung-Hoa đã có một quan niệm rõ rệt về Khoa Châm-Cứu.

Vậy trước khi muốn học tập Khoa Châm-Cứu chấn truyền phải cần tòm hợp nhiều sự hiểu biết phức tạp, như trước tiên phải biết ngôn ngữ đàm thoại của người Trung-Hoa, rồi đến văn viết của họ rất khác biệt với khoa ngôn ngữ, mặt khác lại phải tìm tòi tra cứu trong Từ-diễn Hoa-Âu về danh từ Y-học mà hiện giờ tôi đương soạn thảo, cũng cần hiểu sâu về nghi-lễ Trung - Hoa đẽ khỏi có những nghi kỵ, như một Ông Giáo-sư Pháp muốn mở mang nền Cáo-dục cho dân Nam Phi không biết tiếng nói và phong tục, tập quán của người Pháp.

Những Y-si của chúng ta đưa qua Trung-Hoa đẽ dạy những phương pháp của chúng ta không biết tiếng Trung-hoa, họ ở đó đẽ dạy không phải đẽ học hỏi, chắc họ cho là mất thè diện, mất uy thế đẽ vào học trong trường người bản-xứ, mặc dầu người bản xứ rất vui lòng chỉ dạy cho họ.

Tôi xin trình bày thêm, nhờ những vị truyền giáo giới thiệu tôi được đến viếng một Bệnh-viện, tôi thấy nhiều điều tuyệt diệu, các Y-si Trung-Hoa vui lòng chỉ dẫn cho tôi học, và còn tìm sách vở cần thiết cho tôi xem. Sau đó khi làm Thẩm-Án tòa Hòn-Hợp Thượng-Hải, tôi gặp một người Châm-y rất giỏi ở nhà Y-tế, vị này cố tâm dạy tôi học đến thành công.

Cũng nhờ biết Hoa-ngữ tôi mới có thể tập luyện ở Trung-Hoa và chuyển qua khoa học Tây phương một liệu pháp phản ứng bất đồng mà từ lâu chưa hề được giảng dạy.

Ở Trung-Hoa từ thế kỷ thứ 28 trước Thiên-chúa giáng sinh, sau khi tìm ra đồng, phương pháp Châm-Cứu đã bắt đầu phổ biến và được đúc kết, người ta đã biết sự tuần hoàn của huyết mạch, sự quan hệ của tạng Tỷ v.v. và từ đây sự khảo cứu không bao giờ đứt đoạn. Tất cả những sách vở tài liệu lưu truyền từ đời này đến đời khác được bảo tồn, chính tôi có sưu tầm đẽ lưu chiểu những tài liệu này.

Ở Nhật bản đã theo nghệ thuật Y-khoa Trung-Hoa từ thời Thượng cổ. Đến năm 1884 mới bắt đầu xây dựng nền Y-học theo kiểu Tây-phương.

Nghệ thuật của chúng ta được bành trướng mạnh, những nhà Bác-học Nhật-bản thu hoạch được nhiều điều danh tiếng.

Trong lúc ấy dân chúng Nhật-bản vì nê Y-khoa chúng ta trở nên nghệ thuật Nội-khoa khoa học, những kết quả mới là các thứ thuốc miễn dịch, thuốc uống, thuốc tiêm ngành Phản-xạ tuyễn, Giải-phẫu học, nhưng đối với nhu cầu túi tiền của họ, thì càng ngày họ càng trở về khoa Châm-Cửu.

Những Y-sĩ trong các Bệnh-viện tư nhận thấy nhiều bệnh tật đối với Tây-y phải chịu bất lực mà từ trước có thè trị một cách rất mau lẹ bằng Châm Cửu nên họ lại càng áp dụng khoa Trị-liệu này.

Bây giờ những nhà Bác-học Âu-châu, lại phải học tập phương pháp Châm kim ấy theo những nguyên tắc khoa học của chúng ta. Những kết quả được trở nên vững chắc và đã có thè giải thích thành một bộ-phận Y-học riêng.

Ngày nay phong trào này được phát triển, khoa Châm-Cửu lại chiếm địa vị ưu thế, những nhà Bác-học uyên thâm như Bác-si Savado, Naka Yana, Fujii v.v. đương điều khiển sự học tập.

Vậy chúng ta nên cố gắng giúp họ và cùng hợp tác với họ trong công việc này để giúp chữa trị cho bệnh nhân :

L'ACUPUNCTURE EN EUROPE

Avant de publier le complet et volumineux exposé que je prépare sur l'Acupuncture, avec traductions précises des textes chinois; références et citations, je me décide, pour répondre aux demandes de nombreux médecins, à donner ici l'essentiel de la méthode de traiter quelques maladies pour lesquelles l'Europe est plus ou moins désarmée.

Le public, d'autre part, par ce petit volume, pourra distinguer, parmi les médecins qui pratiquent l'acupuncture, ceux qui ont étudié aux sources et ceux qui, devant le grand développement de la méthode, prétendent l'appliquer sans l'avoir étudiée, se fiant soit honnêtement à la suggestion soit moins honnêtement à l'ignorance de leur dientèle ou même à la puissance de la publicité.

Depuis en effet que, l'ayant étudié en Chine dès 1901, j'ai le premier dans le monde Blanc, introduit en France, il y a déjà six ans, la Méthode des Aiguilles et Morax, et qu'ainsi l'Europe et l'Amérique qui n'avaient sur elle que des notions confuses, ont pu enfin la pratiquer, les expériences se sont multipliées. Les succès se sont affirmés. Il n'est plus possible de l'ignorer.

Il faut reconnaître que si, au début, le Docteur Paul Ferreyrolles ne m'avait pas arraché ce que j'avais appris en Chine, l'Europe serait encore dans son ignorance à ce sujet.

Pour moi, en effet, consul, sinologue, et littérateur, je n'étais devenu médecin chinois que par émerveillement des effets obtenus par de si faibles moyens et sans pensée autre que d'étudier un art presque miraculeux à mes yeux. De retour en Europe, le scepticisme que je rencontrais m'avait vite empêché de parler.

Mais c'est surtout grâce aux docteurs Marcel et Thérèse Martin que sous un contrôle sévèrement scientifique, l'étude de la vraie acuponcture chinoise a pu se poursuivre, s'affirmer, et ne pas se détourner ou se fosser vers l'application aveugle de formules incomprises, avec résultats incertains ou temporaires...

Depuis lors, le Docteur Flandin, de l'hôpital Bichat, et ses internes MM. Macé de Lépinay et Gllot, utilisant mes documents et ce que leur en transmettait le Docteur Ferreyrolles ont soumis la méthode à l'expérimentation sévère de la Faculté. Ils ont communiqué leurs succès et leurs insuccès à nos grandes sociétés savantes.

Les Docteurs J. Landowski, Barishac, Poret, M. Lavergne, Sauvageot ; Bonnet - Lemaire, etc., ont obtenu, grâce à cette méthode, des guérisons souvent sensationnelles.

Quelques médecins audacieux ont, sur lecture de mes articles ou de ceux des adeptes, tenté et réussi des cures inattendues.

D'autres, devant le succès de la méthode, ont proclamé l'avoir inventée sans même l'avoir étudiée superficiellement.

Il est temps de préciser et de réunir les notions éparses en plusieurs documents afin que les expériences poursuivies depuis tant de siècles par la Chine, tiers de l'humanité, ne soient pas rendues inutilisables par incompréhension de leurs principes directeurs, et que le chercheurs honnêtes et consciencieux puissent avoir un moyen de plus de soulager leurs malades.

• Mais pensera-t-on, comment se fait-il que l'acupuncture ait attendu si longtemps d'être connue en Europe ? Comment a-t-il fallu que ce fut un sinologue et non un de nos Docteurs qui la fit connaître ?

Tout d'abord, elle n'était pas ignorée. Les Missionnaires et surtout les savants jésuites de la Mission Scientifique de Péking, au XVIIe siècle en rapportent les merveilles et en décrivent les grands points.